

Știi deja că Milo iubește primăvara! O iubește așa cum niciun alt arici nu a făcut-o înaintea lui. Dar, să știi că Milo iubește la fel de mult și Crăciunul.

Încă de când era mic-mic, Milo adoră luminițele, mirosul de plăcintă cu ghinde și, mai ales, nu se mai satură să admire casa plină în jurul bradului! Pentru că, de Crăciun, casa aricilor este plină de multe cozi stufoase, de blănițe pufoase și colorate, boticuri rozalii și voci de toate felurile.



Acum, Milo așteaptă Crăciunul și este tare nerăbdător să fie din nou casa plină și să miroasă a plăcintă.

— Milo, zilele acestea mergem în pădure să alegem bradul de Crăciun îi spune tata-arici plin de entuziasm.

— E singura parte a Crăciunului care nu îmi place! răspunde Milo.

— Bine, dar tu iubești bradul împodobit!

— Da. Dar îmi amintesc și că, după Crăciun, brazii care ne-au bucurat sunt aruncați la marginea râului și asta mă face să sufăr și mi-e tare milă de ei. Cum să îi aruncăm?



— Înțeleg! Dar, știi, nu îi putem păstra, pentru că se usucă. De asta se numesc „brazii de Crăciun”. Ei rezistă doar câteva zile și, oricum, sunt plantați special pentru a fi tăiați de Crăciun.

— Mda, bine! O să mergem! mormăie Milo.





Iată cum, deși Milo se bucură de venirea Crăciunului, fericirea lui dispare atunci când vede cum oamenii lasă brazii care i-au bucurat ca și cum n-ar fi fost vreodată în casele lor ca niște obiecte prețioase. Nu înțelege cum poți iubi ceva atât de mult și totuși să îl poți părăsi atât de repede!

Este o dimineață de iarnă spectaculoasă. Fulgii sunt mari și pufoși, iar frigul, deși înțepător, nu îi oprește pe puii din pădure să meargă să se joace în zăpadă.

Sunt puține zile în care animalele ies din adăposturi în timpul iernii, dar când pădurea este atât de frumos acoperită cu mantia albă de zăpadă, nimeni nu poate rezista. Așa că aricii, iepurii, cârțițele, bursucii, vulpile ies din culcușuri pentru scurtă vreme. Au un singur scop: să se bucure de magia iernii!





Azi, Milo și prietenii lui – aricii Mima și Pino –, cârțița Nini, veverița Otto, au ieșit să facă un om de zăpadă!

Stăteau cuminiți, așteptând cu răbdare să le cadă fulgii pe limbă, neînțelegând de ce aceștia se topesc așa de repede!

— Cred că avem limbi magice care nu suportă zăpada! râde Mila.

— A, nu, Mila, e doar mai caldă suprafața corpului nostru și de asta se topește, îi explică Pino.



În final, puii fac un om de zăpadă uriaș. Îl privesc și se minunează cum de au fost în stare să facă asta.

Îi pun o căciulă de la Milo, un fular de la Pino, mănuși de la Nini și o mătură veche a bunicii.

— Este cel mai frumos om de zăpadă pe care l-am văzut eu! exclamă Mila.

— Într-adevăr, Mila, este cel mai frumos om de zăpadă! Deși... îmi aduc aminte că și anul trecut ai spus la fel.

— Dar, Milo, chiar e frumos!



— Da, ai dreptate! zâmbește fratele ei. E important să ne bucurăm acum de ceea ce vedem, avem sau simțim!

Se bat apoi cu bulgări de zăpadă până obolesc și li se face foame.